

גיליון מס' 68

מומלץ להדפיס את העלון לקראת שבת

מעלות
מרוח ישיבת מעלות
לשולחן השבת
עלון שבועי לבוגרי הישיבה

תחום בוגרים

ראש הישיבה

נקודה מתוך "לחיות עם פרשת השבוע"

העולם כולו הוא יצור חי גדול, והנשים מופקדות על החיים שלו, על הפיכת כל הדברים בעולם למרקם חיים אחד. אם ניתן להשוות - תפקידן של הנשים נעלה מתפקידם של הגברים. כך אומר המדרש (שמות רבה מ"ח, ד'): "לשעבר - תורה נתתי בכם, לעתיד - חיים אני נותן לכם". התורה באה לאדם מבחוץ. מייצעת לאדם כיצד לחיות. המצוות הן עזות לאדם כיצד לחיות נכון. מי הופך את הרעיונות והכוחות של התורה לדבר חי? הנשים.

"לעתיד - חיים אני נותן לכם". בעתיד הערכים של התורה יהיו מציאות חיים ולא יבואו מבחוץ. החיים יולדו את כל המעשים שכיום באים אלינו מן התורה. החיים עליונים יותר מדבר שבא לאדם מבחוץ. מעלה עליונה ביותר היא כאשר עצם החיים מבטאים את דבר ה'. זהו תפקידן של הנשים, ומשום כך נשים שייכות פחות לחטאים הגדולים, ולא חטאו בחטא העגל ובחטא המרגלים. כאשר יש מבחן הנוגע לעצם החיים של האומה הישראלית - באות הנשים ומצילות את עם ישראל.

הדברים אמורים כלפי רוחות השוויון המנשבות בדורנו. יש ברוחות אלו גם טעות גדולה. אכן, משהו גדול קורה בדור שלנו. העולם התקדם והתפתח ויחד איתו התפתחו הנשים, ונעשו שותפות לעשייה ולעבודת ה'. זהו מהלך חיובי ובעל ערך גדול. אולם, לפעמים נראה שיש נשים החושבות שמעלתן תבוא להן כאשר הן יחקו את הגברים. הרי זה נראה כאילו הגברים הם במעלה העליונה, ואם רק יצליחו הנשים לחקות את הגברים - יזכו גם הן למעלה זו. האמת היא הפוכה. הנשים בנוות את החיים, שזו מעלה עליונה ביותר. "חביבין דברי סופרים יותר מדברי תורה". בפרשה, תורה שבעל פה עליונה יותר מתורה שכתב (עי' אורות התורה א', ב').

משום כך הנשים מחבבות את ארץ ישראל. זוהי ארץ חיים. כאן נרקמים חייה של האומה. מובן שגם תורתה של ארץ ישראל היא עליונה, אך יותר מכל זוהי ארץ שבה עם ישראל חי. "חיי נשמות אויר ארצך". משום כך לא חטאו הנשים בחטא המרגלים. הן חשות שארץ ישראל היא מקום החיים, והמדבר הוא לא מקום שבו עם ישראל חי - ולכן רצו להיכנס לארץ ולא להישאר במדבר. יש ערך לחיים במדבר, אך לא כך חי העם את חייו. המן והשלו, עמוד האש ועמוד הענן הם דברים נפלאים - אך לא כך חיים. זה טוב לתקופת המעבר של המדבר, אך לא לצורת החיים השלמה של עם ישראל. מפרשת השבוע ניתן ללמוד את מעלתן העליונה של הנשים, ואת הדרך להעצים את חייהן, בבניית החיים בצורה עמוקה.

מתוך השיעור שנתינו בתאריך כ' סיון תשע"ז
השיעור הנעלא נמצא באתר הישיבה

המדרש ביחס לבנות צלפחד עוסק גם ביחסן של הנשים לחטא המרגלים (במדבר רבה פרשה כ"א, י'): "ותקרבנה בנות צלפחד, אותו הדור היו הנשים גודרות מה שאנשים פורצים, שכן את מוצא שאמר להן אהרן (שמות ל"ב): 'פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם', ולא רצו הנשים ומיחו בבעליהן, שנאמר: 'ותפרקו כל העם את נזמי הזהב וגו'', והנשים לא נשתתפו עמהן במעשה העגל. וכן במרגלים שהוציאו דבה (במדבר י"ז): 'וישובו וילינו עליו את כל העדה', ועליהם נגזרה גזירה, שאמרו: 'לא נוכל לעלות', אבל הנשים לא היו עמהם בעצה, שכתוב למעלה מן הפרשה (במדבר כ"ו): 'כי אמר ה' להם מות ימותו במדבר ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן יפונה', 'איש ולא אשה', על מה שלא רצו ליכנס לארץ, אבל הנשים קרבו לבקש נחלה בארץ, לכך נכתבה פרשה זו סמוך למיתת דור המדבר, שמשם פרצו האנשים וגדרו הנשים".

נשים מחבבות את ארץ ישראל, כפי שרואים בבנות צלפחד שבקשו נחלה בארץ, ולכן לא חטאו בחטא המרגלים. הנשים רוצות להיכנס לארץ, כדי לחיות את הרוחניות בעולם המעשה.

משמעות הדבר שהנשים לא חטאו בעגל ובחטא המרגלים תתבאר לאור דימוי המובא בספרים. חכמים מדמים את האיש והאשה לשתי התורות - תורה שבכתב ותורה שבעל פה. האיש הוא בחינת תורה שבכתב, והאשה היא בחינת תורה שבעל פה.

אמרו חכמים (טור אורח חיים סימן קל"ט): "וחיי עולם נטע בתוכנו - היא תורה שבעל פה". הנשים הן החיים, הן בנוות את מרקם החיים של האומה ושל העולם. הגברים עושים פעולות שונות שמסייעות לחיים, כמו הכנת חומרי הגלם, אך הנשים מייצרות את החיים. ברחם האשה נוצרים החיים. האשה היא "עיקרו של הבית" (עי' במדבר רבה פרשה י"ד, ח'). היא הופכת הכל למציאות חיים.

בגמרא מציירים חז"ל מציאות המבטאת את העקרון הזה (יבמות ס"ג ע"א): "אשכחיה רבי יוסי לאליהו, אמר ליה: כתיב 'אעשה לו עזר', במה אשה עזרתו לאדם? אמר לו: אדם מביא חיטין - חיטין כוסס? פשתן - פשתן לובש? לא נמצאת מאירה עיניו ומעמידתו על רגליו!"

מציאות החיים היום שונה מן המתואר בגמרא. איננו מכינים בבית לא לחם ולא בגדים. אך העקרון שמלמדים חכמים נשאר נצחי. זהו המודל למערכת היחסים בין האיש והאשה. האיש עובד קשה בשדה, חורש זורע בזיעת אפו, ובסופו של דבר מביא לביתו חיטים. אשתו הופכת את החיטים הללו למציאות של חיים, "חיי עולם". הפיכת החומרים שבמציאות למציאות של חיים - זהו התפקיד הגדול, והוא ניתן לנשים.

פינת הילדים

חשינות חיפוש כפרשה ופרש"י

(לאחר מציאת המושג בקשו בשולחן שבת מאבאמא להרחיב על המושג שמצאתם)

חזאים כמאור הכא...

3. כמה שבתות שמרו ישראל? כהלכתך?

2. מדוע הוסיף של יהושע בן נון את האות י'?

1. איך יודעים אם ארץ ישראל היא טובה?

"אך העצה לחדר - אם הוא שליח מצוה אינו ניזוק.

וכמו כן, המרגלים נדע שהיה דרך מסוכן להם, לכן אמר ה' יתברך 'שלח לך' - עשה מזה מצוה וכמו כן כל שליחות האדם לעולם השפל הזה הוא דרך מסוכן - וההצלה על ידי הכוונה לשם שמים"

חלקכם עדיין זוכרים את "עליית הגג", או פרסומים תרבותיים מזדמנים על לוח המדעות, אז נספר לכם שמה שקורה עכשיו בעולמם התרבותי של תלמידי הישיבה זהו ערב "שיר דברי" (כבר שנה שניה). ב"שיר דברי", המשתדל לצעוד בעקבות חזונו של הרב קוק בתחום הספרות, עולים תלמידים בזה אחר זה להופעות יחיד או הרכב של שירה, משחק, פואטרי סלאם, מוזיקה, וכל רעיון תרבותי העולה על רוח החברים. קבלו מאיתנו טעימה מאחת ההופעות, ואם אתם רוצים ליהנות כמו שצריך אז עדיף שתראו את הוידאו של השלם. לצפייה בערב המלא: https://youtu.be/k9KqkasVP_A

אז, אה, איך בכלל הגעתי לכאן אתם שואלים?
באמת,
מה יש לניסוך מושלם כמוני לחפש בין כל אותם האנשים החסרים,
שהגיעו מכל קצוות הממלכה
לנסות לכבוש את ליבה של הנסיכה.
אז תשובה לכל זה אין לי, רק מה שאני יכול להגיד זה
שכשעמדתי שם מול הכרזה היתה לי איזו תחושה מוזרה שהיא
שלי,
שנשמתינו קשורות
שכאילו נפגשנו כבר פעם, לפני דורות.
שלי, רק לי היא מחכה
שאושיע אותה מרווקותה המאוחרת.
המשכתי לקרוא: מה? בתוך מגדל? נעולה?
מי זה צרר לה את אותה הצרה?
המלך? בכבוד?
"ואותו אשר יגיע למגדל למרות המנעולים
את ביתי יקבל, ויזכה לשלום עולמים"
פשוט עזבתי הכל ורצתי כל הדרך חשבתי וחשבתי
איך אצליח דוקא אני,
להיות האחד, מתוך כל אותם אלה שכבר ניסו ברוב חכמה ותושיה
לגבור על כל אותם המנעולים
למצוא את המפתח שיתאים
בדיוק לחור שבדלת?
פרחים. זה מה שצריך!
הרי מי תסרב לאותם הדברים
היפים
הצבעוניים
שבצעם מכסים על כל מה שבפנים.
אעמוד שם. מתחת לחלון
אולי אשרי איזה שיר, פזמון
אדפוק על דלתה ואגיד: הנה, באתי!
והיא תפתח. בטוח שתפתח
הרי מי לא תסרב לזר פרחים וקול של עורב?
כולן...
מה נראה לי?
באמת. תחשוב נורמלי.
אולי פק"ל? פק"ל תמיד עובד
זה גם מראה שאני גבר כזה.. לא משהו שיוצר חלום
בכל זאת - פאדיחות, שלא תחשוב שאני איזה אחד שבא לו
בקלות.
בקיצור - הגעתי למגדל,
מסתבר שזה לא כל כך קל.
התביישתי אפילו מלהוציא את הפק"ל
כולם מסביב צעקו, ננפנו, ניסו להרשים,
והיא בשלה. לא יוצאת. לך תבין נשים.
חשבתי.. טוב, אם ברומא צריך להתנהג כמו רומאי,
נכנראה שגם כאן בארץ שלנו צריך להתנהג כמו מקומי.
נכנסתי לזה. עם כל התנועות, המחשבות, הרצונות
צעקתי, ננפנפתי. עשיתי דברים שבחיים
לא דמיינתי שאנשים נורמליים עושים.
בתוך הלופ הזה הייתי שנה, אולי שנתיים,
בלוני גז החלפתי, אולי מאתיים
כמעט שהתיישתי. מצאתי את עצמי יושב מתחת לעץ,
מסביבי כל אותם הלוזרים - גם הם, כל אחד עם פינג'אן יותר
נוצץ.
חשבתי - אין מצב, אני לא אחד כמו אלה,
אני - כמו שאימא תמיד אמרה, אני פלא!
אני לא אתן לה לחמוק ככה מבין האצבעות,
הרי רק בשבילה הגעתי עד לכאן, למעלות.
מה אעשה.. מה אעשה..
אם רק הייתי יכול לפנות איכשהו אל המלך,
להגיד לו שדי, זה לא הגיוני
אני יודע.. זה אני..
אני צריך להיות שם עם הנסיכה, אני המתאים לה בכל הממלכה.

או שאולי לא? מי אמר?
מה. בגלל איזה צו פנימי
אקום וישר במין מוחלטות עצבנית אקבע שאני,
אולי זה בכלל האדם השני?
מה, אז אלך?
לא, לא, זה לא יתכן,
אני לא אסתובב ואלך כמו איזה מסכן
אני אחד שעושה דברים עד הסוף,
לא אחד שעוזב את החוף
כשכולם מפליגים למקום לא נודע
המקום שבו כלום אולי עוד לא קרה
לוקחים תיק עם בקבוק, אולי מטריה
נותנים לרוח שתיקח אותם בלי שום הכרה
עולים יורדים לפעמים זה נורא
אוי איך הם מגלים עולמות חדשים במהרה
פוגשים יצורים, תופעות, יבשה מוזרה
פורחים באוויר עד התקרה
נהנים, נפתחים וחוזרים חזרה
אל החוף
בלי פגע, וחוויות אין סוף.
הנסיכה! שוב נסחפתי,
בתוך ים המחשבות שוב טבעתי.
במקום לעסוק בטקטיקות יעילות,
יושב על האבן ומעליל עלילות.
אם רק הייתי יכול אל המלך לפנות,
להגיד לו: אדוני
כבוד המלך זה כבר לא יכול להיות.
זה כנראה איזה תכסיס או משהו חלוני
בבקשה! תעשה משהו, עוד יחשבו שאני תמהוני..
תעבור לשגע איזה מישהו אחר
זה קשה לי, נמאס לי להיות כזה.. חסר.
ואז, זה היכה בי.
כמו ברק דק שיורד משמים
אותו מלאך שיושב על האובניים
זרק בי את אותה ההבנה
שפשוט עד עכשיו לא עמדה אצלי על מכונה.
אמונה.
הרי אדוני, כבודו, המלך לא היה מציע משהו לא אפשרי,
הוא חכם. הוא גדול, רחום ומוסרי.
אם הנסיכה איכשהו הגיעה לשם ושם ננעלה
חייבת להיות דרך להגיע לשם, צריך התמדה.
אלך ואצמד אל הדלת, יום יום אלחש לה - יפתי תמתי
פתחי לי את הדלת רעייתי אחותי.
וגם אם לא תפתח היום או מחר,
לי זה לא משנה, עדיין אבחר
לדבוק במנעול.. על פתחו לחזר
לבקש את המפתח אותה לעורר.
מאז אותן מחשבות עברו... שלושה חודשים
ואני עדיין פה למטה, לא מצליח להגשים
את כל אותם החלומות, שאיפות, אני רק מסתבך
המחשבות על הלמה הורסות את כל האיך.
אדוני כבוד המלך, רחם, בבקשה
לא סבלתי מספיק? הושיעני, אוושה.
מה. שזה ככה יגמר? שכלום לא יצא?
היא, זה באמת מה שאני רוצה.
מרים עיני למגדל
אני יודע. היא שם, מחכה - הרחימתא,
דאיהי שפירתא בחיוו ושפירתא בריוא,
ואיהי טמיריתא בטמיריו גו היכלא דילה,
ואית לה רחימא יחידאה דלא ידעין ביה בני נשא.
והוא יגיע. גם אם הדרך קשה.

70459/10 | 661, 662
"האגדה האנושית" - אגדה אנושית, "האגדה האנושית" - אגדה אנושית, "האגדה האנושית" - אגדה אנושית
71649/10 | 661, 662
72146/10 | 661, 662
921 | 661, 662
"האגדה האנושית" - אגדה אנושית, "האגדה האנושית" - אגדה אנושית, "האגדה האנושית" - אגדה אנושית